

סרטים

גביטו בכנסיה

אחת האטרקציות הגדולות של הקולנוע האמריקאי בחודשים האחרונים הוא סרט בשם וידוי אמת. הסיבה לאטרקציה היא הופעתם, זה בצד זה, של שניים משחקני הבד הגדולים ביותר שיש היום בהוליווד. מצד אחד רוברט דה-נירו, שנדמה כאילו נולד בכל תפקיד מחדש. הוא לובש דמות שלא ידע קודם לכן, והזהרתו עימה מושי

והשור הזועם), מגלם הפעם את מונסיונר ספלייסי איש-הכנסיה, מזכירו האישי של הארכי-הגמון, ומי שמנבאים לו קאריירה מזהירה בוותיקאן. דובאל הוא אחיו, תומאס ספלייסי, שוטר במישטרת לוס-אנג'לס, מפקח קשוח הסובל מיסטורי מצפון, הדוי חקים בו לנקום באחד מסנדקי העולם התחתון.

רצח אכזרי. הסרט, המבוסס על רומן של הסופר גיימס גרגורי דאן ושעובד למסך על-ידי דאן ורעייתו, ג'ואן דידיון, צריך להוות מעין מסה מוסרית, הקבלה

רוברט דה-נירו ורוברט דובאל כאחים ספלייסי ב"וידוי אמת" - השוטר שסרח פעם

של המניעים המפעילים את שני האחים במערכות השונות שבתוכן הם חיים. זאת, בשעה שהחוט המקשר בין כל המרכיבים הוא חקירה של רצח אכזרי. אם הדעות על הבימאי אולו גרוסבארד (שפעיל מאוד גם בתיאטרון) חלוקות, הרי שעל הצמד דה-נירו-דובאל מרעיפים המבקרים שבחים עד כדי כך, שאחד מהמרכיבים החשובים המעניינים ביותר בסרט, נשכח במקצת.

כי אם מדובר כאן בהשוואה של ערכי מוסר, הרי שהצופה מגיע בהכרח למסקנה שהשוטר שסרח כבר פעם בעבר, שיתכן שחי עם פרוצה ושמכופף בידיעה מלאה את החוק כדי לפגוע בסנדק המקומי, ג'ק אמשטרדם (השחקן צ'ארלס דרגינג). מוסרי יותר מן הכומר הצדיק, נקי הכפיים, שאינו מרים לעולם את קולו, ומהווה סמל של טהר ואמינות.

וזאת, משום שאח זה, בתוקף תפקידו כדי ימינו של הארכי-הגמון, מופקד על שיגשוגה, מעמדה ועוצמתה של הכנסיה הקתולית בתוך הקהילה. ומי שמדבר על מושגים כאלה מדבר על פוליטיקה על

דה-נירו במגדי כמורה נולד מחדש

למת עד שהצופה מאמין כי אכן אין הבדל בין השחקן והתפקיד. מצד שני רוברט דובאל, שהיה במשך שנים אלוף תפקידי המישנה (הוא הופיע יחד עם דה-נירו בסנדק פרק ב'), אבל מאז טייט שב הביתה זכה בהכרה שהיה ראוי לה מאז למתמיד. השניים מוצאים את עצמם במצבים שונים ומפתיעים בהשוואה לתפקידיהם הקודמים: דה-נירו, פיצצת זמן המאיימת להתלקח בכל רגע (לתיזכורת: נהג מונית

רוברט דה-נירו כמונסניור ספלייסי וצ'ארלס דרגינג כג'ק אמשטרדם - מוסרי יותר מן הכומר

ולהפיל מלכים ברחבי העולם, נדמה היה כאילו השאלה אינה עוד רלוונטית. הרי מימשל מתעסק בגוף, הכנסיה בנפש. אלא שמומן לזמן קופץ לו השד מן הבקבוק ומעלה שוב ספקות. בין אם זה על בימת התיאטרון, במתווה כמו חמלא החקום, או בקולנוע, בסרט כמו הקרדינל. עתה הגיע כנראה שוב הזמן להעמיד אר סימני השאלה, ולו רק משום שהדת חזרה להיות באופנה, והאפיפיור, למרות הצ'ריותיו השמרניות, הוא אחד האישים הפופולאריים בעולם. ההמונים מחפשים תשובות ופיתרונות מן המוכן בין אם בחזרה בתשובה, בסיינטולוגיה, במוניס או בכנסיה הקתולית.

התרמה, על קשר עם ממון, זמכאן, בהכרח, על ידיים שאינן נקיות אי חפות-מפשע. השאלה, ממש כמו במפיטטו של סאבו היא: עד היכן מותר לעשות פשרות למען ה"מטרה"?

מאחרי הקלעים. האם הוגן לעודד, להאדיר ולשבח רועה-זונות לשעבר, אשר הפך קבלן מצליח, רק משום שהוא נותן כסף לכנסיה (אבל גם מקבל בתמורה חווים שמנים לבניית המוסדות שלה)? האם העקרונות המקודשים של הדת מתיישבים עם משיכת החושים מאחרי הקלעים, הפעלת הלחצים והשיקולים הפוליטיים הדרושים כדי לשמור על מאזנים חיוניים? מאז חלה הפרדה בין המישטר החילוני והדתי באירופה, והאפיפיורים הדלו להעלות

כוכבים

סנוקרת בברך

במשך שנים ארוכות הסבירו לאיש הקטן והשנון, שהוא אמנם מוכשר מאוד, שהוא פורט היטב ועל פסנתר, שהוא מאלתר מבריק על הבימה וסאטיריקן בחסד, אבל אין מה לעשות, הוא פשוט נמוך מדי בשביל להיות גיבור בקולנוע. אם ירצה לשלוח סנוקרת בנבל מרגי, הוא יפגע לו בברך, במקום בלסת.

במשך שנים הוא השלים עם זה. עד אשר הצליח להוכיח שסנוקרת בברך יכולה להיות הרבה יותר משעשעת ומצי-ליחה מסנוקרת בלסת. ומאז הפך דאדלי מור אחד מכוכבי הקופה המבוקשים ביותר בעולם הסרטים. לא כליכך הרבה זמן עבר, ומי שרוצה לספור את הצלחותיו יופתע לראות, שכל מה שנוקף לזכותו הוא תפקידי-מישנה אחד (בתרגילים לבלי-שית מתחילה) ותפקיד ראשי אחד (10), אבל זה בהחלט הספיק כדי שכרשימת הכותרות לסרטו החדש, ארתור, יופיע שמו לפני זה של כוכבת מפורסמת וידועה כמו לייזה מינגלי.

עבר עשיר. צריך להסביר: העבר של מור הוא הרבה יותר עשיר מכפי

מפקחי מישטרה בחדר-מתים ב"וידוי אמת" - השד קופץ מן הבקבוק